

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 listopada 2021 r.,

w sprawie:

W. W., skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

D. K., M. A., skazanych z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł :

1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;

2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu w imieniu skazanego D. K.;

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu w imieniu skazanej M. A.;

4) obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 września 2020 r., sygn. IV K (...):

1. **W. W.** został skazany za to, że:

- w dniu 13 listopada 2018 r. w B., działając w zamiarze, aby nieustalony sprawca, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł i 8.250 dolarów amerykańskich, co stanowiło równowartość kwoty 31.571,10 zł, poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zaistnienia zdarzenia drogowego z udziałem jej wnuczki i konieczności przekazania pieniędzy, aby mogła ona uniknąć tymczasowego aresztowania, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa, w ten sposób, że na telefoniczne polecenie nieustalonego mężczyzny odebrał powyższe pieniądze od pokrzywdzonej, a następnie w K. przekazał je M. A. i D. K., jako dalszym pośrednikom, to jest popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

- w dniu 14 listopada 2018 roku w W. działając w zamiarze, aby nieustalony sprawca, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w postaci pieniędzy w kwocie 50.000 złotych i 1.400 dolarów amerykańskich co stanowiło równowartość kwoty 5.335,96 złotych, poprzez wprowadzenia jej w błąd co do zaistnienia zdarzenia drogowego z udziałem jej córki i konieczności przekazania pieniędzy, aby mogła ona uniknąć tymczasowego aresztowania, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa, w ten sposób, że na telefoniczne polecenie nieustalonego mężczyzny odebrał powyższe pieniądze od pokrzywdzonej, a następnie w W. przekazał je M. A. i D. K., jako dalszym pośrednikom, to jest popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

za które to czyny na podstawie art. 91 § 1 k.k., art. 19 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. została mu wymierzona kara roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. **D. K.** został skazany za to, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. oraz innym nieustalonym mężczyzną oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- w dniu 13 listopada 2018 r. w K. pomagali do ukrycia pieniędzy w kwocie 25.000 zł i 8.250 dolarów amerykańskich, co stanowiło równowartość kwoty 31.571,10 zł,

pochodzących z przestępstwa popełnionego na szkodę M. M., mając zamiar przekazać je w dniu 14 listopada 2018 r. nieustalonemu mężczyźnie na terytorium Wielkiej Brytanii, choć przewidywali, że pieniądze, które przyjęli zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i godzili się na to,

- w dniu 14 listopada 2018 r. w W. pomagali do ukrycia pieniędzy w kwocie 50.000 złotych i 1.400 dolarów amerykańskich, co stanowiło równowartość kwoty 5.335,96 zł, pochodzących z przestępstwa popełnionego na szkodę T. K., mając zamiar przekazać je w dniu 14 listopada 2018 roku nieustalonemu mężczyźnie na terytorium Wielkiej Brytanii, choć przewidywali, że pieniądze, które przyjęli zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i godzili się na to, tj. za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który D. K. wymierzona została kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. w/w oskarżeni, a także oskarżona M. A., zostali zobowiązani do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej M. M.; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. dokonano stosownych zaliczeń okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania; orzeczono nadto w przedmiocie kosztów postępowania.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych.

Obrońca **W. W.** zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że pomocnictwo do czynu określonego w art. 286 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie z zamiarem ewentualnym, gdy tymczasem może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym;

- art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony ujawnił okoliczności popełnienia czynów;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

poprzez arbitralne nieprzyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom W. W. w zakresie tego, że nie zdawał sobie sprawy, że uczestniczy w oszustwie, mimo uznania przez Sąd, iż w pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są w pełni wiarygodne i spójne,

- art. 440 k.p.k. z uwagi na rażącą niesprawiedliwość rozstrzygnięcia poprzez dowolne i nie znajdujące poparcia w zebranych materiale dowodowym uznanie, że oskarżony W. W. dopuścił się pomocnictwa do przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., a pozostali oskarżeni, tj. D. K. i M. A., dopuścili się przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 k.k., a w konsekwencji wymierzenie W. W. kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze niż pozostałym oskarżonym;

ewentualnie, z daleko idącej ostrożności procesowej:

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdy tymczasem biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego, a także możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 19 § 2 k.k. oraz art. 60 § 3 k.k., zasadne byłoby orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze roku, jako że byłoby to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

W konsekwencji skarżący ten wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie, z ostrożności procesowej:

2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze roku na podstawie art. 69 § 1 k.k., z możliwością orzeczenia obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k.

Obrońca **D. K.** zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 415 k.p.k. w zw. z art. 46 k.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez zobowiązanie oskarżonych W. W., D. K. i M. A. do naprawienia szkody na rzecz M. M. w kwocie 56.571,10 zł podczas gdy w toku postępowania przygotowawczego zabezpieczono przy oskarżonych powyższą kwotę co powoduje, że pokrzywdzona nie poniosła

szkody w wyniku popełnienia czynu zabronionego, a co za tym idzie niezasadnie zobowiązano oskarżonych do naprawienia szkody w pkt 3 wyroku;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niewłaściwym zastosowaniu art. 291 § 1 k.k. i przypisaniu oskarżonemu winy umyślnej, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych, opinii psychiatrycznej oraz regularnie ukazujących się ogłoszeń na portalu „O.” o poszukiwaniu kuriera, które oskarżony dołączał na rozprawie wynika, że nie można przypisać oskarżonemu winy umyślnej, a więc swoim działaniem nie wyczerpał znamion czynu zabronionego z art. 291 k.k.;
3. rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności współpracy z organami ścigania, uprzedniej niekaralności oskarżonego jak również właściwości psychofizycznych oskarżonego, stopnia winy i jego postawy wynika, że orzeczona kara winna zmierzać do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Formułując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów i uchylenie orzeczenia w zakresie obowiązku naprawienia szkody; ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 marca 2021 r. , sygn. IV Ka (...), zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Obrońcy skazanych wnieśli od tego orzeczenia kasacje.

Obrońca **W. W.** w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przez ich zastosowanie, polegające na przypisaniu skazanemu popełnienia występku pomocnictwa do oszustwa, podczas gdy działanie skazanego w dniach 13 i 14 listopada 2018 r. miało charakter nieumyślny, a do przypisania skazanemu czynu pomocnictwa do oszustwa wymagane było dowiedzenie mu umyślnego zamiaru

bezpośredniego i kierunkowego, a nie błędnie przyjętego umyślnego zamiaru ewentualnego;

2. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., wyrażające się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiające się w dowolności ocen, braku obiektywizmu oraz dowolnym ustaleniu przez Sąd II instancji, że skazany działał w zamiarze ewentualnym, pomimo że do poczynienia takich ustaleń Sąd nie dysponuje materiałem dowodowym, a ustalenia te czynione są na podstawie domniemań i dowolności.

ewentualnie, w przypadku niepodzielania zarzutów powyższych, jako najdalej idących:

3. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 k.k. przez jego niezastosowanie, podczas gdy w okolicznościach sprawy postawa skazanego i złożone przezeń wyjaśnienia spełniały przesłanki ustawowe do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W związku z powyższym obrońca skazanego W. W. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie skazanego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca **D. K.** zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 230 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania czynności mających na celu:

- ustalenie czy środki pieniężne zabezpieczone przy D. K. w kwocie ok 250.000 zł pochodzą przestępstwa dotyczącego pokrzywdzonej M. M.;
 - zwrotu pokrzywdzonej M. M. kwoty 56.761,10 zł z konta depozytowego Prokuratury Rejonowej w B. w trakcie postępowania odwoławczego;
- a w konsekwencji nieuchylenie wyroku Sądu Rejonowego w B. w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. M..

Na podstawie powyższego obrońca skazanego D. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

W pisemnych odpowiedziach na powyższe kasacje prokurator zawnioskował o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych D. K. i W. W. okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało ich oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W nawiązaniu do podniesionych zarzutów celowe wydaje się przypomnienie istoty nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja po to, by wykazać, że – choć obie kasacje wskazywały na naruszenia prawa materialnego i procesowego – w istocie dotyczyły kwestii apelacyjnie już skontrolowanych i w przeważającej większości odnoszących się do treści ustaleń faktycznych, a więc materii pozostającej poza przedmiotem kasacji. Należy zauważyć, że środek ten przysługuje od prawomocnego wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest zatem kwestionowanie w nim orzeczenia pierwszoinstancyjnego, chyba że byłoby ono dotknięte uchybieniem, którego sąd odwoławczy nie poddał stosownej weryfikacji lub uczynił to na tyle nierzetelnie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku wydanego w następstwie rozpoznania apelacji. Jeżeli do takiej sytuacji doszło, prawidłowo sformułowany zarzut powinien być powiązany z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Tylko obrońca skazanego W. W. w jednym z punktów kasacji tak skonstruował zarzut, pozostałe zaś wskazywały na naruszenia, które zostały już podniesione w apelacji i podlegały ocenie. W takich uwarunkowaniach nie może być rolą Sądu kasacyjnego dublowanie owej kontroli, wobec czego dalsze wskazywanie na te same uchybienia uznane być musiało za nie czyniące zadość wymaganym rygorom, i to nie tylko art. 519, ale również art. 523 § 1 k.p.k. Należy mieć na względzie to, że kasacja nie stanowi kolejnego instancyjnego środka zaskarżenia, w którym strona może w sposób dowolny kontestować przyjęte ustalenia. Same w sobie pozostają one poza zakresem postępowania kasacyjnego w toku którego, zgodnie z rangą i charakterem zarzutów (art. 523 § 1, k.p.k.), eliminowane z obrotu prawnego są orzeczenia dotknięte najpoważniejszymi naruszeniami prawa, nie dającymi się pogodzić z ideą sprawiedliwego i rzetelnego procesu. Niezadowolenie strony z wyników

postępowania odwoławczego czy odmienna interpretacja materiału dowodowego nie mogą natomiast być bazą do formułowania zarzutów kasacyjnych.

Odnosząc się do kasacji obrońcy skazanego D. K. nie sposób nie zauważyć, że dezaprobatę dla rozstrzygnięcia w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej M. M. wyraził już w apelacji, która została w tym zakresie rozpoznana. Choć wynikiem zarzutu było wydanie orzeczenia niesatysfakcjonującego strony, nie należy tego utożsamiać z naruszeniem reguł procesowych. Sąd II instancji wyłożył motywy, z powodu których rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 46 § 1 k.k. było prawidłowe. Relevantnymi okolicznościami pozostają tutaj te, które były już wyeksponowane przez Sądy, w zakresie istnienia szkody powstałej u pokrzywdzonej w wyniku działania skazanego, faktu jej nienaprawienia oraz obiektywnego braku możliwości zwrotu równowartości szkody z zatrzymanych u oskarżonych środków. Natomiast kwestie pewnych niegodności z tym związanych dla tej oceny nie miały znaczenia. Z racji tego, że kasacja, poza powtórzeniem retoryki apelacyjnej, nie wskazywała na naruszenie, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., tym samym konieczne było jej oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Powtórzeniem zarzutów apelacyjnych była również kasacja obrońcy skazanego W. W., choć jej autor nadał zarzutom formalnie poprawny charakter poprzez częściowe powiązanie ich z treścią art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. Zabieg ten jednak nie zapewnił środkowi odwoławczemu skuteczności, albowiem konfrontacja z apelacją i pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku nasuwa jasny wniosek co do intencji autora. Co prawda skarżący twierdził, że Sąd II instancji nienależycie się z ciążącego na nim obowiązku kontrolnego wywiązał, to jednak wynikało nie tyle z wykazania tego typu uchybień, co z braku akceptacji dla oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych. Nie mogło być skuteczne twierdzenie o obrazie prawa materialnego poprzez przyjęcie, że skazany w ramach pomocnictwa do przestępstwa oszustwa mógł działać również z zamiarem ewentualnym. Podzielając stanowisko Sądu I instancji, Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na to, że znajduje ono odzwierciedlenie w ugruntowanym orzecznictwie. Odpowiadając zatem na powtórzony za apelacją zarzut należy jedynie zaaprobować prezentowany uprzednio pogląd, odsyłając do lektury wybranych judykatów, które

Sąd Najwyższy podziela (zob. wyroki Sądu Najwyższego np. z dnia 27 marca 2013 r., III KK 308/12, LEX nr 1308127, z dnia 15 października 2013 r., III KK 184/13, LEX nr 1388228). Drugi zarzut kasacyjny obejmował kwestionowanie ustaleń faktycznych, odnoszących się do możliwości przypisania skazanemu zamiaru ewentualnego. Ten aspekt również podlegał właściwej kontroli przez pryzmat wywiązania się przez Sąd I instancji z warunków podyktowanych treścią przepisów art. 4, 7 oraz 410 k.p.k. Nie stwierdzono tu naruszenia. Powtarzając obecnie ten zarzut skarżący prezentuje polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd *a quo* w zakresie oceny okoliczności, których kompleksowa analiza, przeprowadzona zgodnie z regułą logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego doprowadziła do wniosku, że skazany W. W. miał świadomość, do jakiego proceduru udzielał pomocy. Mimo wyrażania odmiennych zapatrywań na tę kwestię, autor kasacji nie zdołał wykazać, by rzeczywiście doszło na tym polu do jakiegokolwiek uchybienia, a już w szczególności do rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia niezrealizowania obowiązków kontrolnych przez Sąd odwoławczy. Ostatni zarzut kasacji obrońcy skazanego W. W., jak sam skarżący przyznaje, także podniesiony został w apelacji. Przyczyn jego powtórzenia obrońca upatruje w zbyt lakonicznym odniesieniu się do kwestii braku zastosowania względem skazanego instytucji tzw. małego świadka koronnego, o której mowa w art. 60 § 3 k.k. oraz błędnej interpretacji użytego w tym przepisie terminu „ujawnia”. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że brak przesłanek do zastosowania dyspozycji art. 60 § 3 k.k. wywiedziony został z ustalenia, że organy ścigania posiadały już pełną wiedzę na temat będących przedmiotem niniejszego postępowania przestępstw i w tym znaczeniu treść relacji przedstawionych przez skazanego nie stanowiła „ujawnienia”. Odwoływano się tu zatem do rozumienia tego terminu w aspekcie obiektywnym. Z przytoczonego przez skarżącego orzecznictwa, a w szczególności uchwały Sądu Najwyższego I KZP 24/04, która rozwiązała dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne wynika, że w jednakowym stopniu winien być brany pod uwagę aspekt subiektywny, a zatem świadomość przekazującego istotne informacje, co do tego, że je „ujawnia” organom ścigania, tj. opisuje okoliczności, o których organ nie posiada wiedzy. Wykazanie tego warunku podmiotowego jest więc determinantą uznania, że doszło do „ujawnienia”, o którym

mowa w art. 60 § 3 k.k. Skazany został zatrzymany w dniu 14 listopada 2018 r. przez funkcjonariuszy Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego w S. (k. 90-90v). Pomimo, że postępowanie prowadzone było przez różne jednostki Policji, rację przyznać trzeba Sądowi II instancji, że niewątpliwie posiadały wiedzę w kwestii obu przypisanych skazanemu czynów. Nie można się natomiast zgodzić ze skarżącym, że skazany spełniał powyższe przesłanki obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na ujawnienie przez niego okoliczności, dotyczących czynu popełnionego w dniu 13 listopada 2018 r. Nie mogło być bowiem tak, że skazany miał prawo przypuszczać, iż organy ścigania nie mają wiedzy o tym zdarzeniu, skoro już z protokołu zatrzymania wynika, że przyczyną przeprowadzenia tej czynności było podejrzenie dokonania w dniu 14 listopada 2018 r. na terenie W. oraz w dniu 13 listopada 2018 r. na terenie B. oszustwa metodą „na wnuczka” (k. 90), który to protokół skazany podpisał i otrzymał (k. 90v). Zatem już w dniu 14 listopada 2018 r. miał świadomość wiedzy prowadzących postępowanie przygotowawcze w zakresie obu popełnionych przez niego czynów. Dokonanie w dniu 16 listopada 2018 r. modyfikacji postanowienia o przedstawieniu zarzutów poprzez jego uzupełnienie o czyn popełniony w dniu 13 listopada 2018 r. na szkodę M. M. niczego w tej materii nie zmienia. Mimo zatem nieodniesienia przez Sąd II instancji rozważań na płaszczyznę subiektywną, jak wynika z powyższego, nie miało to żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Implikacją powyższego rozumowania było oddalenie kasacji obrońców skazanych D. K. i W. W. jako oczywiście bezzasadnych na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z treścią przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. skazani zostali obciążeni kosztami postępowania kasacyjnego. Na rzecz obrońcy z urzędu skazanego D. K. zasądzone zostały, adekwatnie do złożonego wniosku, koszty obrony na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2020 r., poz. 1651 t.j.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 3, § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18 t.j.).

